

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת אמור ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא קסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

הקשר בין מצות ספירת העמר למצות פרו ורבו.

גשמיות. עין שם בהמשך המדרש שעל ידי מצות העמר עשה הקב"ה שלום בין איש לאשתו, ושלום בית מרמז על היסוד. וכן מובא שם שבזכות מצות העמר זכו ישראל לישועה בימי גדעון, וגדעון היה משבט יוסף היסוד מבני מנשה. וכן מצינו בזהר (תצוה קפג) **מפני שהוא סוד הזכר נשים פטורות מספירה זו, מפני שסוד הברית בזכר הוא ולא בנקבה.** רואים שנשים פטורות מספירת העמר, כי היא בחינת ברית מילה שנשים פטורות, ומבאר לדברינו דספירת העמר מוציאה את הנחש מהיסוד כמו ברית מילה. וכן מצינו במשנה (מנחות עא.) **מצות העמר לבוא מן הקמה. וכו'.** מצותו לקצור בלילה. וקמה מרמזת על היסוד, כמו שכתוב אצל יוסף. (בראשית לו, ז) **"והנה קמה אלמתי וגם נצבה"**. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א **שימי ספירת העומר בגימטריא ימים אלו מסגלים לתיקון פגם היסוד.**

וכן בארנו במאמר 'חשמל צינית', שבפסח מקריבים שעורים מאכל בהמה, מלשון שערות, ובשבועות מקריבים חטים מאכל אדם, מלשון חוטים. ובעבודת ימי הספירה עולים מדרגת שערות המרמזות על דרגת בהמה, לדרגת חוטים המרמזים על דרגת אדם, וימים אלו שבהם מתקנים את השערות, מסגלים לתיקון היסוד שהוא בבחינת שיערה, כדבארנו במאמר שם.

וביתר באור ימי הספירה מיעדים לתקן את הנפש הבהמית של האדם ולהכין את הגוף למתן תורה, כמו שאומרים בתפלה לאחר הספירה, **אתה צויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העמר כדי לטהרנו מקלפותינו ומטמאותינו וכו', כדי שיטהרו נפשות עמך ישראל מזהמתם,** וכמו שמובא בספר 'נתיבות שלום' (אמור) שהעמר נקרא **עמר התנופה,** לרמז שתכליתו להניף ולרומם את האדם. וכן ברית מילה היא הכנת הגוף לתורה, כמובא ברמב"ם (מ"ג ח"ג פ"ה) ש**מצות**

מובא ב'מנחת חינוך' (שו) ש**מצות ספירת העמר היא** באותה בחינה של מצות פריה ורביה, שבשני המקומות המצוה נמשכת ומתקיימת בסופה. היינו בספירת העמר משלימים את המצוה בגמר הספירה, ומי שלא השלים לא קיים. וכן בפריה ורביה המצוה נשלמת רק אם מת ובניו עדין חיים, ומי שבניו מתו לפניו לא קיים את המצוה לפי שיטת רבי יוחנן. ומחדש שם שכל הספירה היא רק הכשר מצוה, ולא עצם עשיית מצוה שמתקיימת רק בסוף, ולכן קטן שהגדיל באמצע הספירה, או עבד שנשתחרר באמצע הספירה, יכולים להמשיך לספור בברכה, כיון שיש להם את ההכשר מצוה מזמן הקטנות והעבדות. וכן במצות פריה ורביה, ענין הולדת הבנים הוא רק הכשר מצוה, ולא עצם עשיית המצוה, שהיא התוצאה שיש לו בנים, ומי שהיו לו בנים קודם שנתגיר, וקיים בזכותם פריה ורביה לפי שיטת רבי יוחנן עין שם.

וכן מצינו קשר בין מצות ספירת העמר ומצות ברית מילה, כמובא במדרש (ויק"ר כח, ו) **אל תהי מצות העמר קלה בעיניך, שעל ידי מצות העמר זכה אברהם לירש את ארץ כנען, הדא הוא דכתיב "ונתתי לך ולזרעך אחריו", על מנת "ואתה את בריתי תשמר", ואיזה זה מצות העמר.** ומובא בשם הגר"מ שפירא שליט"א שמקשה על מדרש זה, מה הקשר בין מצות העמר לברית מילה של אברהם אבינו, נראה לבאר ש**מצות העמר היא בבחינת שמירת הברית,** כשם שברית מילה היא הוצאת הנחש מהיסוד, כך במצות העמר מתקנים את היסוד ומוציאים את הנחש מהיסוד, כמובא בספרים שימי ספירת העמר הם ימים מסגלים לתיקון פגם היסוד, ולכן יש קשר בין מצות ספירת העמר למצות פריה ורביה השייכת ליסוד. וזה שאומר המדרש **"בריתי תשמר"** זה מצות העמר. ובזכות זכרון הגשמיות **זכה אברהם לירש את ארץ כנען,** כדי לזכור ולקדש עוד ועוד

וּנְרָאָה דְּזֶה גּוֹפֵא הַטַּעַם שְׁגֵאלַת מְצָרִים הִיְתָה בְּזִכּוֹת הַנְּשִׁים, כַּמּוּבָא בַּגְּמָרָא (סוּטָה י"א): **בְּשֹׁכֵר נְשִׁים צְדָקָיוֹת שְׁהִי בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים.** דְּעַל הַזְּכָרִים הִיְה קֶטְרוּג שְׁהִם עֲדִין לֹא רְאוּיִם לְקַבֵּל תּוֹרָה, כִּיּוֹן שְׁהִי בַמִּטָּע שְׁעָרֵי טַמְאָה, וְהַגּוֹף שְׁלֵהֵן אֵינוֹ מְזַכֵּךְ בְּשִׁבִיל תּוֹרָה, אֲבָל עַל הַנְּשִׁים לֹא הִיְה קֶטְרוּג זֶה דְּאֵינֵן צְרִיכוֹת אֶת כָּל הַבְּרוּר, וְהִיּו רְאוּיוֹת לְקַבֵּל תּוֹרָה מִיָּד, וְכַפִּי שְׂרוּאִים שְׁהַנְּשִׁים לֹא חֲטָאוּ בְּעַגְל וְלֹא הִתְעוֹרְרָה אֲצֻלָּן שׁוּם קִלְפָה הַמְתַּנַּגֶּדֶת לְתוֹרָה כְּמוֹ אֲצֵל הַזְּכָרִים. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'זְרַע קֹדֶשׁ' שֶׁזְּכָר לִיצִיאַת מְצָרִים ר"ת **מִזְל**. כִּיּוֹן שְׁעַם יִשְׂרָאֵל לֹא הִיּו זְכָאִים, וְהַגְּאֵלָה הִיְתָה מִצַּד הַמְּזֻל, וְלֹא מִצַּד הַזְּכוּת.

נְרָאָה דְּלָכֵן מְנַחַת הָעֵמֶר מִתִּירָה לְאָכֵל מִהִתְבוּאָה הַחֲדָשָׁה **בְּמִדִּינָה**, וּמְנַחַת שְׁתֵּי הַלֶּחֶם בְּשִׁבְעוּעוֹת מִתִּירָה לְאָכֵל מִהִתְבוּאָה הַחֲדָשָׁה **בְּמִקְדָּשׁ**, לְרַמּוֹז שְׁבַעֲמֵר אֲנַחְנוּ בְּמִצַּב שֶׁל אֲכִילַת חוֹל, הַמְרַמֵּז עַל אֲכִילָה בְּדִרְגָה נְמוּכָה שֶׁל אֲכִילַת מְדִינָה, וּבְהַקְרַבַת שְׁתֵּי הַלֶּחֶם אֲנוּ בְּמִצַּב שֶׁל אֲכִילַת מִקְדָּשׁ, הַמְרַמֵּזַת עַל אֲכִילָה בְּדִרְגָה גְבוּהָה שֶׁל קֹדֶשׁ.

וְכֵן מְנַחַת הָעֵמֶר שְׁמִקְרִיבִים בְּט"ז בְּנִיסָן הִיא קֶרְבֵּן בְּפָנֵי עֲצָמוּ וְלֹא חֵלֶק מִקְרִבְנוֹת חַג הַפֶּסַח, מֵה שְׂאִין כֵּן מְנַחַת שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הִיא חֵלֶק מִקְרִבְנוֹת חַג הַשְּׁבִיעוּעוֹת, כְּפִי שְׂרוּאִים שֶׁהַתּוֹרָה קוֹרֵאת לְחַג בְּשֵׁם חַג הַבְּכוֹרִים, עַל שֵׁם בְּכוֹרֵי הַתְּבוּאָה שְׁמִקְרִיבִים בְּיוֹם זֶה, דְּמְנַחַת שְׁתֵּי הַלֶּחֶם מִסְמְלַת אֶת הַמִּצַּב שֶׁהַגּוֹף מוֹכֵן לְאֲכִילַת קֹדֶשׁ, וּמִסְגֵּל לְקַבֵּל תּוֹרָה, וְהִיא חֵלֶק מִמֵּהוּת יוֹם מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ, דְּבָלִי זֶה לֹא שִׁיךְ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן רוּאִים שֶׁיַּחַד עִם מְנַחַת הָעֵמֶר מִקְרִיבִים קֶרְבֵּן **עוֹלָה**, וְיַחַד עִם מְנַחַת שְׁתֵּי הַלֶּחֶם מִקְרִיבִים קֶרְבֵּן **שְׁלָמִים**, דְּקֶרְבֵּן שְׁלָמִים מִסְמַל שְׁלָמוֹת, שְׁגָם הַכֹּהֲנִים אוֹכְלִים, וְיֵשׁ כָּאֵן רַמּוֹז שֶׁזְּכִינוּ כְּבָר לְאֲכִילַת קֹדֶשׁ, שְׂאֲנוּ אוֹכְלִים וְנִגְהִים מֵאֲכִילַת הַקֶּרְבֵּן. וְכֵן קֶרְבֵּן זֶה הוּא קֶרְבֵּן שְׁלָמִים הַיַּחֲדִיד שְׁצַבּוּר מִבֵּיא, דְּכָל קֶרְבְּנוֹת הַשְּׁלָמִים הֵם קֶרְבֵּן יַחֲדִיד, וְקֶרְבֵּן זֶה הוּא הַיַּחֲדִיד שְׁקָם בְּשְׁלָמֵי צַבּוּר. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ דִּישׁ כָּאֵן רַמּוֹז שֶׁהַצַּבּוּר כָּלוּ זָכָה לְשְׁלָמוֹת שֶׁל **שְׁלָמִים**, שְׁזַכְּכוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית וְהַגִּיעוּ לְדִרְגַת אֲכִילַת קֹדֶשׁ, וְלָכֵן אוֹכְלִים אֲכִילַת קֹדֶשׁ מֵאֲכִילַת קֶרְבֵּן הַצַּבּוּר. וְכֵן רוּאִים בְּסִדּוּר הַרְש"ש שְׁבִימֵי סְפִירַת הָעֵמֶר אֵין יַחּוּד קב"ה וְשִׁכְיַתָּהּ, עַד חַג הַשְּׁבִיעוּעוֹת.

מִלָּה הִיא לְהַחֲלִישׁ אֶת תַּאֲוֹת הַיְסוּד. וּבְאֵמַת יֵשׁ כָּאֵן יוֹתֵר מִהַכְּנָה, שֶׁהִרִי בְרִית מִלָּה הִיא הַכָּשֶׁר לְתוֹרָה, וּמִי שְׂאִינוּ מְהוּל אֲסוּר לוֹ לְלַמַּד תּוֹרָה, וְכֵן מְצִוֵּת הָעֵמֶר מְכַשֶּׁרָה אֶת הַגּוֹף לְלַמַּד תּוֹרָה, וּבָלִי זְכוּן הַחֲמִרְיוֹת, הַתּוֹרָה הוֹלֶכֶת לְקַלְפּוֹת. וְכֵן הֵמֵן נִתֵּן בְּמִדַּת עֵמֶר, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת טו, טז) **"זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה הוִי"ה לְקַטוּ מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ עֵמֶר לְגִלְגַּלְתָּ"**. דְּהֵמֵן הִיְה מֵאֲכָל מְזַכֵּךְ לְהַכְשִׁיר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל תּוֹרָה, כְּדְבָאֲרָנוּ בְּמֵאֶמֶר 'מִן בְּזִכּוֹת מִשֶּׁה'. וְכֵן מוּבָא מֵהַר"ג ר' מִתְתִּיָּהוּ גִלְזֶרְסוֹן שְׁלִיט"א **"שְׁעַמ"ר ר"ת עֵפֶר מִים רוּחַ, שְׁהֵם ג' הַיְסוּדוֹת הַתַּחְתּוֹנִים שְׁמִסְמְלִים אֶת עוֹלָם הַחֲמֶר, וּבְסְפִירַת הָעֵמֶר מְאִירִים מְלִשׁוֹן סְפִיר וְאוֹר כַּמּוּבָא בְּזֶהֱר חֲדָשׁ (יִתְרוּ מ"א) שְׁהִלְשׁוֹן סְפִירָה הִיא מְלִשׁוֹן סְפִיר וְאוֹר, אֶת הָעֵמֶר עֵפֶר מִים רוּחַ. וְכֵן רוּאִים בְּקֶרְבֵּן הָעֵמֶר שֶׁהִיּו שְׁמִים בְּמְנַחְתּוֹ חֲצִי מִכַּמּוֹת הַשָּׁמֶן שְׁשִׁמִּים בְּכָל מְנַחָה, כִּי מְנַחְתּוֹ הִיְתָה כְּפוּלָה, וְאֶת הַשָּׁמֶן לֹא כְּפוּלוּ. כַּמּוּבָא בַּגְּמָרָא (מְנַחוֹת פ"ט):** וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן רַמּוֹז שֶׁקֶרְבֵּן זֶה מְסַמֵּל מִצַּב שֶׁל חֲמִרְיוֹת שְׂאִין בֵּה שָׁמֶן הַמְסַמֵּל רוּחְנִיּוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדִּי אֶרֶץ' שְׁבָלִיל פֶּסַח אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים כְּלָנוּ **מְסַבִּין**, לְרַמּוֹז שְׂאֲנוּ עֲדִין בְּחִינַת **סוּבִין**. וְכָל הָעֲבוּדָה הַזֹּאת אֵינָה שִׁיכַת לְנְשִׁים, דְּנְשִׁים פְּטוּרוֹת מִתְלַמוּד תּוֹרָה, וְאֵין אֲצֻלָּן אֶת עֲבוּדַת הַפְּרִישׁוֹת מִהַנְּאוֹת הַמְתַּרוֹת שֶׁל "קֹדֶשׁ עֲצָמֵךְ בְּמִתֵּר לָךְ" הַשִּׁיכוֹת לְהַכְנִת הַגּוֹף לְתוֹרָה, וְכַפִּי שְׁבַאֲרָנוּ בְּמֵאֶמֶר 'סוּד הַחֲצִי' שְׁמִצְוָה עַל הַזְּכָר לְשַׁמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ בְּמִצְוֹת עוֹנָה וְלֹא אֶת עֲצָמוֹ וְכו'. וְלָכֵן הַזֶּהר מְקַשֵּׁר אֶת מְצִוֹת הָעֵמֶר לְבְרִית מִלָּה, שְׁנְשִׁים פְּטוּרוֹת מֵהֵן, דְּעֲבוּדַת בְּרוּר הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית מִהַנְּאוֹת עוֹלָם הַזֶּה הַשִּׁיכַת לְהַכְנִת הַגּוֹף לְתוֹרָה אֵינָה שִׁיכַת לְנְשִׁים.

אֶף עַל פִּי שְׁגָם אֲצֵל נְשִׁים יֵשׁ מְצִוֹת **"קְדוּשִׁים תִּהְיוּ"** **קֹדֶשׁ עֲצָמֵךְ בְּמִתֵּר לָךְ**. כְּמוֹ שְׁמִצְוֵנוּ בְּמִדְרָשׁ (בַּמְדַּב"ר י, א) **כְּשֵׁהם מְשַׁקִּים אֶת הַסּוּטָה הִיּו אוֹמְרִים לָהּ הַרְבֵּה יֵין עוֹשֶׂה וְכו', וְאוֹמְרִים אוֹי לְפִלוֹנִי וְלְפִלוֹנִית שְׁשִׁתּוּ יֵין וְנִשְׁתַּפְּרוּ וְעִבְרוּ עֲבָרָה וְמתו. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (בַּמְדַּב"ר י, ד) **לָכֵן הַזְּהִירָה תּוֹרָה אַחַר סוּטָה דִּין נִזִּיר שֶׁהֵינן גוֹרֵם לְנוֹאֵף וְנוֹאֵפַת לְבֵא לְתַקְלָה**. כָּל זֶה הוּא רַק בְּפְרִישׁוֹת מֵהֵינן, כְּדִי לַעֲשׂוֹת סִיג וְלְהַתְקַדֵּשׁ בְּמִצְוֹת הַשִּׁיכוֹת לְהֵן כְּמוֹ צְנִיעוּת. אֲבָל מְצִוֹת קְדוּשׁ הַחֲמֶר בְּאֵפֶן כְּלָלִי כִּהְכָנָה לְמִתֵּן תּוֹרָה לֹא שִׁיכַת אֲלֵיהֵן.**

מצות העמר היא בסוד מילה. לכן היו מנפים את העמר ב"ג נפה לסמל את ברור הנפש הבהמית והורדת המין שהיא בבחינת ערלה, בסוד 'ג' בריתות שנוכרתו על המילה,

נראה דלכן כתוב **"וספרתם לכם"** דבספירת העמר מתקנים את הנפש הבהמית השיכת לבחינת **"לכם"**, והפתוב ממשיך **"ממחרת השבת"**, לרמז שעבודה זו שיכת לימות החל שבאים לאחר השבת, דבשבת מצוה להתענג מהנאות עולם הזה ואין ברור של הנפש הבהמית, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (בהר ע' רמא). וכן מובא בספר 'פרי חיים' ש'**ממחרת השבת**', אותיות **רמ"ח ת"ם**. לרמז על רמ"ח אברים שנקללים ב'סוד, שהוא בבחינת ת"ם.

וכן מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קפג) שספירת העמר ר"ת **ס"ה** כמספר שם **אדנ"י**, דספירת העמר מתקנת את הדרגות התחתונות השיכות לשם **אדנ"י**. וכן **"וספרתם לכם"** בגימטריא שמות הוי"ה **אדנ"י**. וכן מצינו במשנה (מנחות סה.) שעל כל פעלה שהיו עושים בעמר היו אומרים ג' פעמים הין הין הין. והין בגימטריא שם **אדנ"י**. וכן משנה זו נמצאת במנחות דף **ס"ה** בגימטריא שם **אדנ"י**. וכן הין הוא מדה של **"ב"** לגין ומספר **"ב"** מסמל את המלכות ששיכת לשם **אדנ"י**, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה', וכן העמר היה **מנחה** המסמלת את המלכות, ששיכת לשם **אדנ"י**. כמובא בזהר חדש (חקת סב). וכן מובא בתשובות ה'חתם סופר' (תקסו) שאותיות **עמר** באות לפני אותיות **נפש**, לרמז שספירת העמר מבררת את הדרגות התחתונות השיכות לבחינת נפש. וכן מצינו בזהר (תצוה קפג) **"שבע שבתות תמימות תהינה"**, מפני שהם **נקבות**, נקט קרא לישנא דנוקבין. רואים שספירת העמר שיכת לדרגות התחתונות שהן בחינת נקבה. וכן **בעמר** אותיות **מערב** המסמל את המלכות. וכן מובא ב'תורת מנחם' (כח ע' 79) שסופרים ספירת העמר דוקא בלילה, להאיר את הדרגות הנמוכות השיכות לבחינת לילה. וכן מצינו בגמרא (מנחות סו:) שהיו קולים את השעורים בכלי של **נחשת** דוקא. ומתבאר על פי דברינו במאמר 'חשמל חטא' שנחשת מסמלת את נקדת החבור בין הקדשה לקלפה, והיא שרש ה**נחש**. לכן כדי לרדת

זוה בזכות שתי הלחם כמובא ב'נהר שלום' (דף לז). וכן מצינו במשנה (מנחות צו.) **שתי הלחם ארפן שבעה ורחפן ארבעה**. ומספר שבע מסמל את היחוד, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. ומספר ארבע מסמל את המלכות. היינו שלמלכות יש יחוד בזכות הלחם הזה.

ולפי זה נראה לישב קושית הרא"ש (פסחים פ"י, מ) מדוע סופרים ארבעים ותשעה יום, הרי התורה אמרה **"תספרו חמשים יום"**. דכל ענין הספירה הוא מלשון ספיר ואור כדלעיל, שצריך להאיר ולקדש את החמירות, וזה נשלם ביום החמשים על ידי קרבן שתי הלחם. ואף על פי שלא סופרים את היום החמשים, כיון שהוא משלים את עבודת הספירה, והוא חלק ממנה, לכן התורה אמרה **"תספרו חמשים יום"**.

והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שספירת העמר בגימטריא **כתונת פסים**. ומבאר לדברינו דמובא בספר 'בית עולמים' לר"א ח"ב (קמב. ד"ה ותאנא) שהכתנת פסים היתה בגד ששיך ל'סוד. וכן מצינו בגמרא (שבת י:) שהכתנת פסים נקראת בשם **כלי מילת**. ובארנו במאמר 'חשמל מילה' שכלי מילת מסמלים את הבגדים שהיו לעתיד לבוא, שהיו בבחינת מהולים מערלה, והיו באותו מצב כמו הכתנות אור שהיו לאדם הראשון קדם החטא, כמובא בגמרא (שבת ל:) **עתידה ארץ ישראל שתוציא כלי מילת שנואמר "יהי פסת בר בארץ"**. וכפי שמובא ב'ילקוט ראובני' (בראשית אות תקנח בשם 'מגלה עמוקות' ס' קנא) ש'יוסף תקן בכתנת פסים, את הכתנות אור שפגם אדם הראשון בחטאו. וכן מובא ברש"י (נזיר מב.) שהפדת השערות זו מזו נקראת **מפספס**. ורואים קשר בין הלשון פס לשערות שאותם מבררים בספירת העמר. וכן מצינו במדרש (בר פד, ח) **כתנת פסים שהיתה דקה וקלה ביותר ונטמנת בפס יד**. רואים שהכתנת פסים היתה בגד שסמל רוחניות **דקה וקלה**.

מצינו במדרש (דבר ג, ה) **"ואהבך וברכך והרפך וברך פרי בטןך ופרי אדמתך"** למה הוא מקיש פרי הבטן לפרי האדמה, מה פרי אדמתך צריכים עשור אף פרי בטןך צריכים עשור וזו המילה. רואים שמילה היא בחינת מעשר. בארנו במאמר 'חשמל מילה' שמצות מעשר היא בסוד מצות מילה של הצומח, דהורדת המין מהתבואה והפרשת מעשר היא בבחינת הסרת הערלה. וכן

לדרגות הנמוכות בתוך הקלפה לבררם ולהעלותם, משתמשים בנחשת.

וכן נראה לבאר הטעם שתלמידי רבי עקיבא מתו בימים אלו מחלי האספרה, כמובא בגמרא (יבמות סב:), דאספרה הוא חלי במעים, כמובא ברש"י (שבת לג. ד"ה אסכרה). וכיון שהם נענשו בימים אלו שבהם מבררים את הנפש הבהמית בעניני אכילה ושתייה וכו', נענשו בענין זה. וכן ימי העמר מתחילים בפסח כשמקפידים מאד בעניני אכילה להזהר מחמץ וכו', דאכילת מצה היא אכילה רוחנית שמועילה לזכונ הנפש הבהמית.

מובא ברבנו בחיי (דברים טז, ט) **ארבעה דברים שמצותן מעמד ואלו הן עמר ציצית מילה לולב**. ומבאר לדברינו דבמצוות אלו מתקשרים ליסוד שהוא בבחינת עמוד, לכן הם צריכים להיות מעמד. וכפי שבארנו במאמרים 'חשמל ציצית' ו'חשמל לולב' שציצית ולולב מקשרים את האדם ליסוד.

וכן מצינו שמזכירים מוריד הטל ביום א' של פסח הכנה למצות העמר ביום ב' של פסח. כמובא בפיוט של תפלת טל. ממחרת הפסח יחננו בעד טל. יניפו במעלה ומוריד להניף רוע טל: לכן מלפני עומר אזכיר בתחן טל. קדום לילה אחד להליו בו טל. ומבאר לדברינו דמצינו בזהר (פנחס רכח). עמוד האמצע נקרא טל. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (שבת ח"ב ע' שצא) **ט"ל כמנין יו"ד ה"א וא"ו, שמהם מקבלת ה"א אחרונה**, וכן מצינו בזהר חדש (תשא נו). שייצחק ברח את יעקב **"ויתן לך האלהים מטל השמים"** דטל שייך ליעקב המסמל את העמוד האמצע. וקודם שנכנסים לתקון היסוד במצות העמר, מתקשרים עם מדת התפארת של יעקב שהיא החלק העליון של היסוד.

מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' ריז) בשם הרב מבאריני שהאותיות הנעלמות של המלה עמר, **עין מם ריש**, הוא **שמיני**. נראה דלכן הנעלם של העמר שמרמז על שרש העמר הוא **שמיני**, דשם שרש היסוד. וכן **תמ"ר** המסמל את היסוד. **"צדיק בתמר יפרח"**. מרמז בכתוב (ויקרא כג, טו) **"וספרתם לכם ממחרת השבת"** בדלוג ד' אותיות.

מצינו בגמרא (מגילה טז) **"ויקח המן את הלבוש ואת הסוס"**, אזל אשכחיה דיתבי רבון קמיה

ומחוי להו הלכות קמיצה. ומבאר רש"י הלכות קמיצה דורש בענינו של יום, וששה עשר בניסן היה, הוא יום תנופת העמר. וממשיכה הגמרא אמר להו אתא מלי קומצי קמחא דיכחו, ודחי עשרה אלפי פכרי כספא דידי. נראה דהמן השיך לקלפת עמלק המסמלת את היצר הרע, רמז לישראל שבזכות מצות העמר זכו לנצחון עליו, דמצות העמר מנצחת את היצר הרע השוכן בנפש הבהמית של האדם. וכן מצינו במדרש (ויק"ר כח, ו) שבזכות מצות העמר נצחו את המן. והמן נתלה על העץ ביום הקרבת העמר. וכן מצות העמר היתה הכנה לקבלת התורה מאהבה שזכו בישועת פורים, בבחינת ספירת העמר שמכינה לשבועות. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' רד) **שהיום יום אחד לעמר בגימטריא גבוה חמשים אמה וכן היום יום אחד בעמר בגימטריא ימי הפורים האלה**.

וכן מלחמת שאול בעמלק היתה בימי ספירת העמר. דהציאה למלחמה היתה בערב פסח. כמו שכתוב (ש"א טו, ד) **"וישמע שאול את העם ויפקדם בטלאים"**. ומתרגם יונתן וכןש שאול ית עמא ומנינו באימרי פסחיא.

וכן מלחמת עמלק ביציאת מצרים היתה בימי ספירת העמר. ובמלחמה זו כתוב (דברים כה, יט) **"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח"**. ומקשה הספר 'אסרי לגפן' (פורים ע' רנז) מדוע התורה אומרת **"מתחת השמים"** וכי יש אמה שאינה מתחת השמים. נראה דיש כאן רמז שהמלחמה בעמלק המסמל את היצר הרע היא בתוך הטבע תחת השמים, בענינים הגשמיים של האדם על ידי שמחדיר בהם קדושה. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קלג) בשם מהר"ח מאנטניע שהכתוב **"מלחמה לה' בעמלק"** נוטריקון **"קדש עצמן במתן לך"**.

וכן מצינו בגמרא (מגילה טז:) **ליהודים היתה אורה זו תורה, ושמחה זה יום טוב, וששן זה מילה**. ורואים שמצות מילה קשורה עם ישועת פורים. ומבאר לדברינו כיון שזכו לדרגת ספירת העמר בשלמות, זכו למצות מילה שהיא באותו סוד, ובזכות זה זכו לישועת פורים, ולקבלת התורה מאהבה. וכן מובא בספר 'אסרי לגפן' (פורים ע' ערה) שאף על פי שמשנה נולד מהול, היום בו הוא היה צריך לפגס בברית ועשו לו הטפת דם ברית חל בפורים.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

הבהרת דברים.

קנטרס זה רק מלקט מדברי הקדמונים ואינו מחדש דברים מעצמו.

הרמזים באים רק כתוספת לדברי הזהר, והראב"ד, והגר"א, שכתבו מפרש על שנת תשע"ב כשנת קץ. ואין הקצים מבססים על הרמזים.

נבאר בהמשך המאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית.

בפרסום קנטרס זה, יש כמה וכמה מעלות גדולות:

א. יבון לאו שצפו לתאריך של הגר"א בסוף תשע"א ולא ירדו לעמק דבריו על ההבדל בין סוף הגלות, לביאת המשיח וכו'.

ב. החשיבות הגדולה והידועה בחז"ל לעסק וללמד ענינים אלו, ועצם העסוק בענינים אלו מקרב את הגאולה ברחמים, ובפרט לפי דברי המלבי"ם שחשוב קצים מעורר בשמים את הגאולה לאותו זמן שחשבו. ג. הבנת התהליך של מאה שנה, והצפייה לתהליכים של גאולה שנמשכים לאורך שנים, וההבדלים בין גאולת בעתה לאחישנה. ענינים אלו לא היו ידועים לרוב הצבור.

ד. ההסתכלות ההשקפתית הנכונה על כל מה שעבר על כלל ישראל מתחלת המאה הנוכחית.

מאמר זה תכליתו לעורר את הקורא לתשובה ומעשים טובים, וכל אחד יודע במה הוא צריך להתחזק. ובפרט לעורר להתחיל לקבע עתים לעסק בפנימיות התורה כל אחד לפי ערכו, ולא לדחות אפלו ביום אחד. אין שום עצה לעבר את תהליכי הגאולה ברחמים ובחסדים רק על ידי למוד הענינים האלו, כמפרש בדברי הזהר פרשת נשא, ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי. לא מזכר בחז"ל שאם כל עם ישראל עושים תשובה, הגאולה תבא ברחמים, מזכר שתשובה מביאה את הגאולה, אבל לא מזכר אם בדין או ברחמים. מאידך לגבי העצה של למוד פנימיות התורה מזכר שזה מביא את הגאולה ברחמים. ומה שמצינו בגמרא (שבת קיח.) כל המקים שלש סעודות בשבת, ניצול מחבלו של משיח וממלחמת גוג ומגוג. ועוד כהנה וכהנה, כל זה לאדם שרוצה להציל את עצמו באפן פרטי. וכמו שהישיבות הקדושות נצלו בתקופת השואה שגלו לשנחאי. אבל עצה להמתיק את כללות הגאולה שתבא ברחמים, ולהציל אחרים, על זה מצינו בחז"ל רק את העצה של למוד פנימיות התורה. כאן המקום לצטט קטע נורא ומבהיל מתוך הספר 'תורת הגאולה' (מאת הרה"ג ר' מנחם שלזינגר זצ"ל משוויץ, שיצא לאור בשנת תשכ"ז, וקיבל את הסכמת הרה"ג ר' משה סולוויצ'יק זצ"ל משוויץ). אמרו חז"ל במסכת כתובות, 'אמר רבי זירא, אמר רבי ירמיה בר אבא, דור שכן דוד בא, קטגוריא בתלמידי חכמים'. פירש"י 'הרבה מסטיגנים ומלמדים חובה יעמדו עליהם'. אנו רואים שחכמי התלמוד ראו ברוח קדשם שהמצב של תלמידי חכמים לא יהיה טוב אחרי הגאולה כשיבא בן דוד. ונשאלת השאלה איך יתכן שאחרי ביאת המשיח, ילמדו חובה על תלמידי חכמים. אלא שאין ספק שהגאולה השלמה תבא רק על ידי שתלמידי חכמים יבואו סוף סוף לידי החלטה

לעשות משהו לעורר את הגאולה, ועל ידי שיעשו אפלו התחלה קטנה, מיד יבוא הגואל ויחלפו כל הצרות, אבל לפי המהלך הטבעי לא יבואו לידי המסקנה הזאת רק ברגע האחרון אחרי שיהיו צרות גדולות ונוראות. וכשיראו כל העם שהישועה באה בעקבות פעלתם של התלמידי חכמים, יקטרגו עליהם מדוע לא עשו זאת קצת קודם, והיו חוסכים מעמם ומארצם את כל הצרות הנוראות, ויאמרו שהתלמידי חכמים אשמים בדבר. ועל כך ממשיכה הגמרא שם 'פי אמריתה קמיה דשמואל, אמר, צרוף אחר צרוף, שנאמר, "ועוד בה עשיריה ושבה והיתה לבער". תני רב יוסף, בזוזי ובזוזי דבזוזי. רב שמואל ורב יוסף מסבירים את דברי רבי ירמיה שעד שלא תשאר חס ושלום אלא עשירית האמה, או פחות, רק אז יבואו לידי החלטה לעשות משהו, ויתעורר על ידי זה קטרוג גדול על תלמידי חכמים שהמתינו עד הרגע האחרון, ויאמרו לתלמידי החכמים ולגדולי הדור, אתם המתם את עם ה' ח"ו. [עד כאן דבריו בקיצור. ניתן לקבל צילום הדפים מהספר בבקשה למייל].

מצינו בזהר (בראשית כח: נשא קכה. תיקונים צו.), שערב רב הם בסוד קלפת נגה שמערכת טוב ורע. ובשנת **תשע"ב** ישלמו **64** שנים לשלטון הערב רב בארץ ישראל כמנין **נוגה**, או כמנין הכתוב (יחזקאל א, ד) **"ונגה לו סביב"**, ויש פאן רמז, שכשם שבתחלת המאה סימנו את הברורים בג' קלפות הסמאות, בשנת תשע"ב אנו מסיימים את התקון של קלפת נגה, בסוד מצות פריעה ועכשו הזמן לעבר לקדשה שבפנים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שבכ"ח **אייר תשע"ב** צפוי לעמד כוכב **נגה** מול השמש ולגרם ללקוי חמה למשך **60** ימים. ומרמז על החלשות קלפת נגה, והחלשות המלכות דקלפה בעולם. [ובאמת רואים בימים אלו ששלטון הערב רב יחד עם בתי המשפט מתיצבים רבם ככלם נגד לומדי התורה, ומבקשים לגייס אותם לצבא, והחליטו להקדים את הבחירות לצורך זה, ואין שום ספק שבכך הם מאבדים את זכות השלטון שלהם. ה' ירחם ויחוס על עמו ישראל ויגאלנו ברחמים אכ"ר. וכן פרסם השבוע בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א שאמר שאף על פי שתמיד השלטון רדף את בני התורה, אבל מצב כזה כמו שקורה בימים אלו לא יזכור לו].

כתוב (איוב יג, כז) **"ותשם בסד רגלי ותשמור כל ארחותי על שרשי רגלי תתחקה"**. ומבאר הרלב"ג **"בסד"**, הוא כלי מפלי המאסר שאוסרין בו רגלי הנאסר בדרך שלא יוכל ללכת אנה ונאנה. רואים שהכלי שבו קושרים תחתית הרגל בבית האסורים נקרא **סד**. וכן בעקבתא דמשיחא שהעקב של המשיח נמצא במאסר, ולא נותנים לו לבא, העקב נמצא **"בסד"**, היינו **ס"ד** שנים. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (ינות אלם' צא) **גורע משם ס"ה ונעשה ס"ד מלשון "ותשם בסד רגלי"**. רואים שבחינת **ס"ד** מרמזת על שכונתא בגלותא שאבדה את מספר **ס"ה** שהוא שם אדוני. וירדה לבחינת **ס"ד** של הכתוב **"ותשם בסד"**. וכן מובא בספר 'באר מים חיים' (ויגש) **בברכת המינים שאנו מתפללין שכל עושי רשעה כרגע יאבדו, והוא בטול הקלפות והחיצונים, מנקד בכתבי האר"י ז"ל שם של הוי"ה בנקוד קמץ, כי הוא המכריח ומכניע ומשבר כל כחות החיצונים. וזה רמז בכתוב "ותשם בסד רגלי", כי ס"ד הוא גימטריא ד' קמצין שכל קמץ הוא י"ו פידוע, ובד' אותיות הוי"ה ברוך הוא יש ד' קמצין גימטריא ס"ד ובה משליך הברזל על הנכרי והשונא להכניעו.**

כתבו לי שלפני מלחמת ששת הימים היו לראשונה בארץ ישראל שש מאות אלף גברים שהיו בני למעלה מעשרים שנה. וכיום אומרים שיש כמנין הזה, שהם שומרי תורה ומצוות. ומצינו במדרש (ילקוט הושע

תקוח) מה יציאתם ממצרים בששים רבוא, וכניסתן לארץ בששים רבוא, פן לימות המשיח בששים רבוא. ובספר 'קול התור' (פ"ה) מובא בשם הגר"א שבביאת המשיח יהיו ששים רבוא באזור שנקרא שערי ירושלים, ברדיוס של 27 אלף אמה סביב העיר העתיקה, [13.5 קילומטר] וזה כולל אזור מעלה אדומים וכו'. ונרמז בכתוב (ישעי' ב, ה) "בית יעקב לכו ונלכה באור הוי"ה". הר"ת של הפסוק בגימטריא 60, המלה "באור", אותיות רבוא. האותיות השניות בגימטריא ציון, והס"ת בגימטריא לב ירושלים. ומבאר הגר"א שמרמז פאן כשיהיו 60 רבוא בציון בלב ירושלים, יבא משיח. וכן מצינו בזהר (הקדמה א): "ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה". הכי אומינא לך דלא איעול אנא לעילא עד דיעלוון בך אכלוסך לתתא. רואים שה' נשבע שלא יכנס בירושלים של מעלה, עד שיכנסו אוכלסא, [ששים רבוא בירושלים של מטה. והוסיף הרה"ג ר' לייבל דוידוביץ שליט"א שבאמת רואים שבנו גדר הפרדה כמו חומה סביב כל השכונות החדשות של ירושלים כולל מעלה אדומים וגבעת זאב, וזה מכליל את כל מה שבפנים לעיר אחת מקפת חומה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב (ישעי' ס, כב) "בעתה אחישנה" עם האותיות בגימטריא בששים רבוא. וכן פרסם לאחרונה שעד סוף השנה צפויים להיות בארץ ישראל שש מליון יהודים, פן ירבו, וידוע מה שאמר האדמו"ר ר' אהרון מבעלזא אחר השואה, שקודם עם ישראל צריכים לחזור להיות מה שהיו, ואחר כך יבא משיח. ונביא את דבריו כפי שפרסמו בבטאון 'צאנז' (אב תשס"ז): אחרי מעמד הנחת אבן הפנה לקרית צאנז, ראה רבינו הקדוש [האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל] את איש אמונו, הרבני החסיד מוה"ר יחזקאל רייך ז"ל, שהתלנה עמו מארצות הברית, אמר לו רבינו הקדוש: 'סע תל אביבה, לשחר את פני הרבי מבעלזא. אך זאת בקשתי, שתקשיב היטב לדברי תורתו, וכשתשוב, ברצוני שתחזר לפני עליהם'. במהלך סעודת השבת אמר הרה"ק מבעלזא דברי תורה על מה שאומרים בפיוט, ביוצרות של שבת החדש, 'הנה זה בא לפרקים'. שהגאולה העתידה לא תבא בפעם אחת, אלא לפרקים. כשהגיע, ראה את רבינו הקדוש עומד וממתין עליו. הוא חזר בפניו את דבריו של הרה"ק מבעלזא, שהגאולה וביאת המשיח לא יהיו בבת אחת אלא לפרקים. כששמע רבינו הקדוש את הדברים פרץ בבכי, הוציא אנחה השוברת כל גופו של אדם ואמר: 'אוי ווי, סברתי שכעת כבר יבוא משיח מיד, והנה הרבי מבעלזא אמר 'הנה זה בא לפרקים', ואם פן בודאי יבא לפרקים, אוי ווי'. ביום שני, כשהגיע רבינו הקדוש אל הרה"ק מבעלזא, אמר לו: 'שמעתי שהרבי אמר שמשיח יבא לפרקים. האמנם לא היה די במה שעברנו עד עתה? כל הצרות והפרענויות וחרבן כלל ישראל?'. ענה לו הרה"ק מבעלזא: 'ראו נא מה שכתוב בהמשך, 'זמון לגאול רצוצים מארקים'. וכי ראוי להביא את משיח בזמן כזה, כשבני ישראל שבורים ורצוצים, כשעדין לא באו לתקומה אחר החרבן? צריכים קודם כל לקיים את הכתוב שם, 'חשרת מים למלאת רקים, טעות לריות וירקים, טלאים בו להקים'. ורק כשנקומם את כלל ישראל כמעמד הראשון ונשקם כל החרבות, נפעל להביא את משיח צדקנו'.

וכן בחטא העגל היה מספר בני ישראל שש מאות אלף איש, ועוד שש מאות אלף נשים. כמו שכתוב (שמות יב, לז) "ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף". וכן מצינו במדרש (ילקוט שמות רט) "וגם ערב רב עלה אתם" מאה ועשרים רבוא דברי רבי ישמעאל. וזה גם בערך המספר של כל אותיות התנ"ך בגימטריא המקבלת היום: 1.203.006. ואם נחשב את מספר הימים

שֶׁעָבְרוּ מֵהַזְמַן שֶׁהַפְּסִיקוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר כְּעֹנֵשׁ עַל חֹטֵא הָעֶגְלָה, [עֵינַי בְּרַשִׁי (בַּמִּדְבָּר יד, לג.) שְׁמַתוֹ בַּמִּדְבָּר כְּעֹנֵשׁ עַל חֹטֵא הָעֶגְלָה. וְעֵינַי בְּרַשִׁי ב"ב קכא. שְׁבַת־שְׁעָה בְּאֵב הָאֲחֵרוֹן כְּבָר לֹא מָתוּ, יוֹצֵא שְׁמַתוֹ בְּפַעַם הָאֲחֵרוֹנָה שָׁנָה וְחֻצֵי קוֹדֵם הַכְּנִיסָה לְאַרְצָה.] וְאִם נֶחְשָׁב אֶת מִסְפַּר הַיָּמִים מֵאִז עַד חֹדֶשׁ שְׁבַט תשע"ב שֶׁהֵם קִצַּת יוֹתֵר מִ3285 שָׁנִים, כְּפֹל 365.2469 יָמִים לְשָׁנָה, נִקְבַּל מְלִיּוֹן וּמֵאֲתָיִם אֶלְף יָמִים, יוֹם כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד וְאַחַת מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ בְּזִמְנֵי חֹטֵא הָעֶגְלָה. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת לב, לד) "וּבְיוֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדָּתֵי עַלְהֵם חֹטְאֵתָם". וְרוֹאִים שֶׁהַעֲנֵשׁ הוּא בְּחִינַת "יוֹם". וְהַלְשׁוֹן "פְּקֻדֵי" מְרַמֵּזת גַּם עַל הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת ג, טז) "פְּקֻדַּת פְּקֻדָּתֵי אֶתְכֶם". הַיָּינוּ כְּשִׁיגְמַר ה'פְּקֻדַּת הַרְאִשׁוֹן, יִתְחִיל ה'פְּקֻדַּת הַשָּׁנִי.

וְכֵן מוֹבָא בְּפֶרוֹשׁ הַרְמַב"ן עַל שִׁיר הַשִּׁירִים (שֵׁה"ש ח, ב הוֹבֵא בְּכַתְבֵי רַמְב"ן ח"ב הוֹצֵאת מוֹסַד הַרֵב קוֹק) "הָאֶלְף לָךְ שְׁלֹמֹה" רִמְזוּ בְּכָאן עַל יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ שֶׁיְהֵא אֶלְף שָׁנִים, הוּא הָאֶלְף הַשְּׁשִׁי מִשְׁנוֹת עוֹלָם, וּמֵאֲתָיִם" מִן הָאֶלְף הַזֶּה "לְנוֹטְרִים אֶת פְּרִי" לְשׁוֹמְרֵי שְׂכַר הַתּוֹרָה וְהַמְצֻוֹה, רָצָה לוֹמַר שֶׁיְהִי תַחֲתֵי הַמְּתִים בְּאֶלְף הַשְּׁשִׁי קוֹדֵם מֵאֲתָיִם שָׁנָה, וְתִגְלָה הַגְּאֻלָּה וְהִשְׁוֵעָה. רוֹאִים שֶׁהַרְמַב"ן לְמַד מֵהַפְּסוּק "וּמֵאֲתָיִם לְנוֹטְרִים אֶת פְּרִי" שֶׁלְּפָחוֹת מֵאֲתָיִם שָׁנָה בְּתוֹךְ הָאֶלְף הַשְּׁשִׁי תִהְיֶה תְּקוּפַת שְׂכָר שֶׁתִּבָּא לְאַחַר סִיּוּם תְּהִלְכֵי הַגְּאֻלָּה. וְאִם תְּקוּפַת גְּאֻלָּה בְּעֵתָהּ הִיא מֵאָה שָׁנָה כְּפִי שֶׁהִבְאִנוּ מֵהַזְהַר הַרִי הִיא הַתְּחִילָה בְּשָׁנַת תש"א. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמ"ק (הוֹבֵא בְּסֶפֶר אוֹר הַחַמָּה פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת) תְּשֻׁלוּם זְמַן אַחֲרֵית הַיָּמִים הוּא בְּשָׁנַת שְׁמֹנֶה מֵאוֹת וְשְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים לְאֶלְף הַחֲמִישִׁי, וּמִשָּׁם וְעַד עֵתָהּ נִמְשָׁךְ הַגְּלוּת בְּעוֹן הַדּוֹרוֹת שְׁאִינָם שָׁבִים. וְלֹא יִמְשָׁךְ אֶלָּא עַד ת"ת לְאֶלְף הַשְּׁשִׁי לְתַחֲתֵי הַמְּתִים, וְיִקְדָּם הַגְּאֻלָּה מֵה שְׁיִקְדָּם, וּמִי שִׁימְצָא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּלִי תְּשׁוּבָה אוֹי לְרַע מְזֻלוֹ שִׁיתְּבַטֵּל הַנְּוִתוֹ. וְרוֹאִים שֶׁבְּשָׁנַת ה' אֶלְפִים ת"ת יְהִי הַזְּמַן שֶׁל תַּחֲתֵי הַמְּתִים בְּעֵתָהּ שְׁחִיב כְּבָר לְהִיּוֹת. וְכֵן ת"ת ר"ת תְּהֵא תַחֲתֵיהּ.

מוֹבָא בְּסֶפֶר הַלְּקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל (פ' אַחֲרֵי ע' רַכַּג) שְׁאֲדָם, ר"ת אָדָם, דָּוִד, מְשִׁיחַ. דָּג' אֵלוּ שְׁיָכִים לְאוֹתוֹ מִזֶּל וְלְאוֹתוֹ שֶׁרֶשׁ וְלָכֵן הֵם מִתְּקַנִּים אֶת חֹטֵא אָדָם הַרְאִשׁוֹן. וְלִפִּי זֶה בְּאֵר הַרְה"ג ר' אֵלִיָּהוּ נֶחְמְנֵי שְׁלִיט"א שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ נוֹלַד בְּשָׁנַת ב' אֶלְפִים תתנ"ד לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וּמֶלֶךְ בְּחֵבְרוֹן בְּגִיל שְׁלֹשִׁים כְּשִׁמַּת שְׁאוּל בְּתַחֲלִיל שְׁנַת תתפ"ד, וּמִלְכוּתוֹ לְבַד הַתְּחִילָה בְּשָׁנַת ב' אֶלְפִים תתפ"ו. כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סְנַהֲדִין כ. וּבְתוֹס' שֵׁם) שֶׁב' שָׁנִים וּמְחָצָה אִישׁ בְּשֵׁת מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם. יוֹצֵא שֶׁהַמְּסַפֵּר הַזֶּה הוּא מֵאֲדָם הַרְאִשׁוֹן עַד שְׁדוּד מֶלֶךְ לְבַד. וְאִם נוֹסִיף עוֹד פַּעַם ב' אֶלְפִים תתפ"ו, נִקְבַּל שׁוֹב אֶת דָּוִד שֶׁהוּא הַמְּשִׁיחַ בְּשָׁנַת ה' אֶלְפִים תשע"ב. וְכֵן ב' תתפ"ו בְּגִימְטְרִיא דְר"ד בְּמִלּוּי הָאוֹתִיּוֹת דְלָת וְאוֹתִיּוֹת עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְכֵן תתפ"ו מְרַמְזוּ בְּכַתּוּב הַמִּדְבָּר עַל הַכְּנַת מְנַחֵה (וּיקרא ב, ו) "פְּתוֹת אֶתָּה פְּתִים וְיִצְקֶת עֲלֶיהָ שֶׁמֶן מְנַחֵה הוּא". וַיֵּשׁ כָּאן רִמְזוֹ שֶׁהַמְּסַפֵּר תתפ"ו קְשׁוּר עִם הַכְּנַת הַמְּנַחֵה, שֶׁהִיא הַכְּנַת הַמְּלָכוּת וְהַכְּנַת הַגְּאֻלָּה כְּדִלְעִיל. וְאַחֲרַי שֵׁשׁ "פְּתוֹת" אֶפְשָׁר לִיצֵק שֶׁמֶן הַמְּשַׁחָה וְלְהַמְלִיךְ אֶת הַמֶּלֶךְ, כְּהַמְשָׁךְ הַכְּתוּב "וְיִצְקֶת עֲלֶיהָ שֶׁמֶן מְנַחֵה הוּא". וְכֵן הַכְּתוּב (וּיקרא יח, יב) "וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ" בְּגִימְטְרִיא תשע"א, וְעַם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְכֵן ב' אֶלְפִים תתפ"ו, בְּגִימְטְרִיא מְנַחֵה סֵלֶת מְחַבֵּת מְרַחֶשֶׁת חִלּוֹת רְקִיקָם. שֶׁהֵם שְׁמוֹת הַה' מְנַחֵת הַמְּסַמְלּוֹת אֶת סְפִירַת הַמְּלָכוּת. וְכֵן כְּתוּב (תְּהִלִּים סא, ז) "יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ תוֹסִיף שְׁנוֹתָיו כְּמוֹ דָּר וְדָר". וּמִתְרַגֵּם הַתְּרַגּוּם שֵׁם יוֹמִין עַל יוֹמֵי מִלְכָּא מְשִׁיחָא תוֹסִיף שְׁנוֹי הֵיךְ דְרֵי עֲלָמָא הֵדִין וְדְרֵי עֲלָמָא דְאַתֵּי. רוֹאִים שֶׁהַתְּרַגּוּם לְמַד אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה שֵׁשׁ קְשָׁר בֵּין שְׁנוֹתָיו שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ כְּשֶׁהָיָה מֶלֶךְ, לְשְׁנוֹתָיו לְעֵתִיד לְבֹא כְּשֶׁיְהִי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁשְׁנֵיהֶם בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה אַחֲרֵי תתפ"ו שָׁנִים.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (וירא קטז): בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְאַלְף הַשְּׁשִׁי יִפְתָּחוּ שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה לְמַעְלָה וּמַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה לְמַטָּה, וַיִּתְּכֹנֶן הָעוֹלָם לְהַפְנוֹס בְּשַׁבְּעֵי, כְּבֵן אָדָם שֶׁמִּתְכַּוֵּן בְּיוֹם שְׁשִׁי מִשְׁמַעְרִיב הַשְּׁמֶשׁ לְהַפְנוֹס בְּשַׁבָּת. וְרוֹאִים שֶׁמִּשְׁנֵת ת"ר הִתְחִילָה תְּקוּפַת הַהֲכָנָה לְגֵאֲלָה בְּסוּד עַקְבָּתָא דְּמִשְׁיחָא. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אֲדָרְתָּ אֱלִיָּהוּ' מִהַגְרָ"א (הַאֲזִינוּ עִם פִּירוּשׁ בֶּאֱרַח יִצְחָק) עַל דְּבַרֵּי הַזֶּהָר שֶׁהִזְכִּירָנוּ שֶׁתְּקוּפַת הָעַקְבָּתָא דְּמִשְׁיחָא הִתְחִילָה בְּשַׁנַּת ת"ר. וּמִבְּאֵר שֶׁשֶׁהַעֲקֵב שֶׁל הַמְּשִׁיחַ הוּא סוּד הַרְגֵל שֶׁל הָאוֹת ת' שְׁצָרִיכָה תְּקוּוֹ, לְכֵן הוּא מִתְחִיל ת' שְׁנַיִם לִפְנֵי סוּף הָאַלְף הַשְּׁשִׁי. וּמִשְׁנֵת ת"ר עַד סוּף שַׁנַּת תשע"ב הִשְׁלַמְנוּ עַק"ב שְׁנַיִם, הַמְרַמְזוֹת עַל הַשְּׁלֵמַת הַתְּקוּפָה שֶׁל עַקְבָּתָא דְּמִשְׁיחָא. וְכֵן מוּבָא בְּתַרְגוּם יְרוּשְׁלָמִי (בְּרֵאשִׁית ג, טו) שֶׁהַמְּשִׁיחַ יָבֵא בְּסוּף עַק"ב יָמִים, [שְׁנַיִם]. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: עֲתִידִין הֵינּוּן אֱלִין לְאֱלִין לְמַעְבַּד שְׁפוּיָתָא בְּעִיקְבָּא בְּסוּף עַקְבַּת יוֹמָא בְּיוֹמוֹי דְּמַלְכָּא מְשִׁיחָא.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהִרְ"ת וְס"ת שֶׁל הַפְּתוּב "בְּעֵתָהּ אֲחִישֵׁנָה" הֵן אֶהְ"ה הַמְּסַמְּלֵת אֶת מֵדַת הַחֲסֵד. וְכֵן ר"ת וְס"ת בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם הוּ"ה בְּגִימְטְרִיא ע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יִשְׂרָאֵל שְׁלִיט"א מְקַרְיָת יוֹאֵל ג. י. שֶׁתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיא חֲסֵד דְּעֵתִיק יוֹמִין. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יְהוּדָה כְּהֵן שְׁלִיט"א שֶׁמְּשִׁיחַ וְתְּשַׁע"ב הֵם אוֹתוֹ מְסַפֵּר קָטוֹ.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תִּיקוּנִים עו): שְׁשַׁבְּעִים אֲמוֹת הֵם בְּסוּד שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם אֲמוֹת, כִּי יֵשׁ מַעְלֵיהֶם שְׁנַיִ מְמַנִּים שֶׁהֵם ס"מ וְנַחֲשׁ. וְהַחֲסֵד דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא ע"ב מִתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם. וְכֵן רוֹאִים בְּסִדּוֹר הַרְש"ש לְיָמִים נוֹרָאִים שֶׁמְכַוְּנִים שֵׁם ע"ב בְּד' מְקוּמוֹת שְׁמֻזְכָּרִים וּבְכֵן עַל הַגֵּאֲלָה; וּבְכֵן יִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵךְ. וּבְכֵן תֵּן פְּחָדְךָ. וּבְכֵן תֵּן כְּבוֹד. וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׁמְחוּ. וּמְכַוְּנִים שְׁבָכֵן בְּגִימְטְרִיא ע"ב, וּמְכַוְּנִים ד' בְּחִינוֹת שֵׁשׁ בְּשֵׁם ע"ב. וְכֵן מְכַוְּנִים ד' פְּעָמִים שֶׁהֵשֵׁם ע"ב יְקַבֵּל שְׁפַע, מַג' פְּעָמִים שֵׁם הוּ"ה, כְּמִנְיָן מְזֻלָּא אוֹ לְחַס, וּבְגִימְטְרִיא וּבְכֵן, וְזֶה מִתְּחַבֵּר לְמָה שֶׁנִּבְאָר לְקַמְן שֶׁמִּשְׁנֵת תְּשַׁע"ב יִתְחִיל הַשִּׁבְעַת לְצַד הַקִּדְשָׁה בְּעוֹלָם. וְכֵן וּבְכֵן בְּגִימְטְרִיא ה'תְּשַׁע"ב לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שְׁאוֹת נו"ן סוֹפִית הִיא בְּמִסְפֵּר שְׁבַע מֵאוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁגֵּאֲוֵלָה הַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיא סְפִירַת חֲסֵד. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יְהוּדָה כְּהֵן שְׁלִיט"א שֵׁשׁ ע"ב נִרְמַז בְּנִסְחַת הַתְּפִלָּה בְּכַמָּה מְקוּמוֹת: עֲזַרְתָּ אֲבוֹתֵינוּ אֶתְּהָר"ת בְּגִימְטְרִיא ע"ב. אֶהְבַּת עוֹלָם אֶהְבַּתְנוּ, ר"ת בְּגִימְטְרִיא ע"ב. אוֹהֵב אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל ר"ת בְּגִימְטְרִיא ע"ב. וְלִירוּשָׁלַיִם עֵירַךְ בְּרַחֲמִים תְּשׁוּב. ר"ת ע"ב. וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׁמְחַת עוֹלָם. ר"ת ע"ב.

וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁמְזֻמּוֹר ע"ב בְּתַהֲלִים מְדַבֵּר עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ "יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לִפְנֵי שְׁמֶשׁ יָנוֹן שְׁמוֹ", וְהַמְזֻמּוֹר מְסִיִּם, "כָּלּוּ תְּפִלוֹת דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל". הַמְרַמְזֵי עַל הַסוּף וְהַקֶּץ. וּבִאֲמַת פְּסוּק זֶה קֶשֶׁה, מָה שֵׁיךְ שְׁדוּד יֹאמֵר עַל עֲצָמוֹ שֶׁכָּלוּ וְהִסְתַּיְמוּ תְּפִלוֹתָיו, וְכִי דָוִד הַמֶּלֶךְ מְסִיִּם לְהַתְּפַלֵּל, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שְׁדוּד רְמַז שְׁעַד ע"ב, הוּא מִתְּפַלֵּל לְהַמְתִּיק אֶת הַגְּלוּת, וְאַחֲרֵי ע"ב כְּבָר יֵשׁ גֵּאֲלָה. וְכֵן מִבְּאֵר שֵׁם הַרְד"ק "כָּלּוּ תְּפִלוֹת דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל", כִּי אֲשֶׁר יִשְׁתַּלְּמוּ נַחְמוֹת אֱלֹהִים אֲזַי כָּלּוּ תְּפִלוֹת דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אָמַר כָּלּוּ זְמִירוֹת אוֹ הוֹדָאוֹת, אֲךָ תְּפִלוֹת מַעֲנִינֵי כְּפָרָה וְסִלִּיחָה וְהַצְּלָה, כִּי כִּי אֲשֶׁר יִשְׁתַּלְּמוּ הַכֹּל וַיִּמְלַךְ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בֶּן דָּוִד לֹא יִהְיוּ צָרִיכִים לֹא כְּפָרָה וְלֹא הַצְּלָה, וְאֲזַי כָּלּוּ תְּפִלוֹת דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן הַמְזֻמּוֹר מְסִיִּם, "כָּלּוּ תְּפִלוֹת דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל". דְּמוּבָא בְּתַפְלַת הַר"ש אוֹסְטְרוֹפֶלִי שְׁאוּמְרִים בְּעָרֵב פְּסַח. וּמָה שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ הָאֲר"י ז"ל: "הַשֵּׁם שֶׁכָּלוּ אֲחִזַּת דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל דְּר"ד בֶּן יִשְׂרָאֵל גִּימְטְרִיא שֵׁם שְׁפוֹ, שֶׁבְּאוֹתוֹ הַשֵּׁם דְּוִקָּא בָּא דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל. וְרוֹאִים שֶׁהַגִּימְטְרִיא שֶׁל דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל הִיא הַסוּד שֶׁל בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן ב' פְּעָמִים דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל בְּגִימְטְרִיא תְּשַׁע"ב. וְכֵן אַחֲרֵי פָּרֵק ע"ב נִשְׁאָרוּ עוֹד ע"ח פְּרָקִים בְּתַהֲלִים, כְּמִנְיָן לְחַס אוֹ

מזל, לרמז על זמן השבע שגיבא אחרי שנת תשע"ב. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (מעין גנים) ח"א יום א) ש"תפלות דוד" בגימטריא תתק"ל כמנין השנים המינימלי שנגזר לכל הגליות יחד. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יהודה כהן שליט"א שבפרק ע"ב יש כ' פסוקים, ויחד עם הרת"ת של הפסוקים כמנין ב"ן בגימטריא ע"ב.

להלן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא את הצירוף תחית המתים התש"ץ, בסמוך לפסוקים המרמזים על תחית המתים: (במדבר כג, כג) "כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל: הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא". (במדבר לג, נג) "והורששתם את הארץ וישבתם בה פי לכם נתתי את הארץ לרשת אתה". (דברים ז, ט) "האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותו". וכפי שידוע שתחית המתים לצדיקים צפויה להיות כמה שנים קודם תחית המתים של כל העם. ושנת תש"ץ היא נוטריקון תהא שנת צדיק. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגסי שליט"א שמתש"ץ מתחילות 210 שנים של "שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה" בגלות מצרים. וכפי שמצינו בגמרא (סנהדרין צט.) על פסוק זה, שה' ישמח אותנו בימות המשיח, כימות עניתנו במצרים. ונביא את דברי הגמרא: ימות המשיח רבי דוסא אומר, ארבע מאות שנה, שנאמר, "שמחנו כימות עניתנו", וכתב, "ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה".

א	ד	יג
א	יח	ל
א	כח	יב
א	לח	יא
א	מז	כח
ב	ט	כג
ב	כ	צא
ב	לא	יג
ג	א	יז
ג	יג	לב
ג	כג	צז
ד	כח	יד
ד	יד	ט
ד	כג	כב
ד	לג	כב
ה	ז	ח
ה	יט	א
ה	ל	ז

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
 או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ330 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל